

Arrest

**nr. 239 725 van 17 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2020.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat C. BUYTAERT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 8 december 2009 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 9 december 2009 om internationale bescherming. Op 23 december 2010 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 13 februari 2017 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van verzoeker een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 19 februari 2018 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoeker verklaart op 25 mei 2019 te zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

1.4. Verzoeker tracht op 16 juli 2020 België terug binnen te komen, doch wordt dezelfde dag nog vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Op 16 juli 2020 verzoekt verzoeker voor de tweede maal om internationale bescherming. Op 4 augustus 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 5 augustus 2020 aan verzoeker per drager wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Kuchi te zijn van origine. U bent afkomstig van het dorp Kuchi Kala in het district Mohammad Agha, provincie Logar.

U was nog minderjarig toen u naar België kwam. U verklaarde toen dat uw familie in een tent leefde en zich bezig hield met veeteelt. Jullie hadden geiten. U zorgde ook mee voor de geiten. Op een dag kwamen de Taliban naar jullie tent. Ze schreven de namen van u en van uw vader op en zeiden dat een van jullie de volgende dag mee zou moeten doen met de 'Jihad'. Uw vader wilde dit echter niet en belde de volgende dag, toen u met de dieren weg was, de politie. Hierop werd hij neergeschoten door de Taliban. Toen u terugkeerde hoorde u van uw broer wat er gebeurd was. U contacteerde uw schoonbroer en die hielp u ontsnappen naar België. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk, kwam u naar België, waar u aankwam op 8 december 2009 en de volgende dag een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. U legde toen geen documenten neer.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kende u op 28 december 2010 de subsidiaire beschermingsstatus toe. Er werd geen geloof gehecht aan uw asielmotieven maar het CGVS achtte het aannemelijk dat u uit de regio Mohammad Agha afkomstig bent.

Op 29 september 2016 werd u op de luchthaven van Brussel-Nationaal gecontroleerd. U bleek in het bezit van een Afghaans paspoort. De Federale luchtvaartpolitie stelde vast dat u afkomstig was van een vlucht komende van Kabul en dat u ongeveer zeven maanden in uw land van herkomst verbleven had.

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft in een schrijven van 14 oktober 2016 een onderzoek naar de mogelijke intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus gevraagd.

Op 9 januari 2017 werd u nogmaals door het CGVS gehoord. U verklaarde dat u niet alleen in 2016 maar ook al in 2013 naar Afghanistan reisde. U was daar toen vijfenveertig dagen of twee maanden. U verklaarde verder dat uw gehuwde zus en uw jongere broer al zeer geruime tijd in Kabul woonden. In 2016 verbleef u zeven maanden bij uw zus en haar schoonfamilie in de wijk Arzan Qimat. U probeerde zich toen ook te verloven, wat niet lukte. U woonde voorts verschillende huwelijken bij, bracht bezoeken her en der en vierde enkele feestdagen met uw familie. U stelde de subsidiaire beschermingsstatus te willen behouden daar u zich onmogelijk definitief in Kabul kon hervestigen. U bouwde in België uw leven uit, spreekt de taal en werkte, zo ging u verder. De situatie in Kabul is onveilig, zo verklaarde u nog. Ook in het verkeer in de hoofdstad zijn geen wetten. U herhaalde bovendien dat uw familie eertijds problemen met de Taliban kende: zij doodden uw vader.

Ter staving van uw verklaringen legde u uw Afghaans paspoort neer, alsook enkele documenten in verband met uw professionele activiteiten in België en uw aanvraag om de Belgische nationaliteit te verkrijgen.

Op 14 februari 2017 nam het CGVS de beslissing om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken omdat het van mening was dat u niet langer nood had aan internationale bescherming. Bovendien was het CGVS van oordeel dat u over een volwaardig vestigingsalternatief in Kabul beschikte. In haar arrest van 19 februari 2018 nam de RvV een gelijkaardige beslissing.

Gezien u niet meer over geldige verblijfspapieren beschikte, besloot u om op 25 mei 2019 terug naar Afghanistan te keren. U trok in bij uw ouders, die in werkelijkheid niet overleden zijn en al heel lang in Kabul wonen. U ging werken voor de man van uw zus, die een bedrijf heeft in de telefoniesector. Hij opende ook een winkel in Peshawar, Pakistan, die u mocht gaan uitbaten. U deed dit zes maanden lang, toen de Pakistaanse overheid problemen begon te maken over telefoonlicenties. De winkel werd

opgedoekt en u keerde, u denkt in november 2019, terug naar Kabul. Hier ging u opnieuw werken in één van de winkels van uw schoonbroer.

Uw broer R. (...), die eveneens bij uw ouders woonde, werd verliefd op een meisje dat reeds verloofd was. Op een dag besloot hij samen met haar weg te lopen van huis. De vader van dit meisje, genaamd H. M. (...), die ook een rijk en machtig man is, belde woedend naar uw vader en dreigde ermee R. (...) te vermoorden. Hij stuurde ook mannen naar jullie huis. Uw moeder zei hen dat er geen mannen thuis waren, waarop ze terug vertrokken. U denkt dat ze twee of drie keren langskwamen. Een week nadat R. (...) en het meisje wegliepen, werden ze beiden vermoord. Hierop ging uw vader naar de politie en diende hij een klacht in. H. M. (...) belde uw vader op, met de boodschap dat hij iedereen in jullie familie zou vermoorden. Hij bleef hem bijna dagelijks opbellen toen, ongeveer anderhalve maand later, uw vader samen met uw broer P. (...) werden vermoord. Hierop ging u klacht indienen bij de politie, waarna ook u dreig telefoons begon te krijgen. U besloot dat het veiliger was om Afghanistan te verlaten. Zo'n week na de moord op uw vader en P. (...) reisde u naar België.

Gezien u niet over een geldig visum beschikte bij aankomst, op 11 juli 2020, werd u door de grenspolitie administratief aangehouden en overgebracht naar het transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel.

U diende op 16 juli 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U geeft toe dat u in het verleden een frauduleus asielrelaas bracht en over de dood van uw ouders loog. In werkelijkheid hebt u, noch uw familie, problemen gekend met de Taliban. U verklaart heden niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest te worden vermoord door dezelfde mensen die uw vader en uw broers vermoordden.

Ter staving van uw huidig verzoek legt u twee aangiftes bij de politie neer. Bij aankomst in België beschikte u ook over een Belgische verblijfstitel, een Afgaans paspoort en een vliegtuigticket.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle documenten in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker om internationale bescherming worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen kan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk verklaren.

Tijdens uw tweede en huidig verzoek geeft u toe dat u tijdens uw eerste verzoek gelogen heeft over uw asielrelaas (CGVS 29.07.2020, p.2 & 3). In werkelijkheid kende u géén problemen met de Taliban en werd uw vader ook niet door hen neergeschoten. Dat u doelbewust de Belgische asielinstanties heeft trachten misleiden, ondermijnt op ernstige wijze uw algemene geloofwaardigheid. Dat u er in het verleden niet voor terugdeinsde om met een frauduleus asielrelaas op de proppen te komen, maakt bovendien dat ook getwijfeld wordt aan het nieuwe relaas dat u plots naar voren schuift. U blijkt bovendien ook over andere zaken niet de werkelijkheid te vertellen. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u op 25 mei 2019 vanuit Frankrijk terug naar Afghanistan reisde, waar u bij uw familie in Kabul ging wonen (CGVS 29.07.2020, p.3 & 4). Dit is niet wat u tegen de Federale politie verklaarde bij aankomst op Zaventem. U verklaarde er dat u vanuit Amsterdam vertrok en verder doorreisde naar uw familie die in Pakistan woonde (verslag grensinspectie, vraag 7). Andermaal blijken uw verklaringen weinig betrouwbaar te zijn.

Tal van zaken lijken te bevestigen dat u opnieuw met ongeloofwaardige problemen voor de pinnen komt. U verklaart dat uw familie wordt vervolgd omwille van uw broer R. (...), die er vandoor ging met de dochter van een machtig persoon. Uw gebrekkige kennis over dit meisje en de relatie die ze had met uw broer, de kern van uw relaas, lijkt dit echter te ondermijnen. U weet vooreerst weinig over haar zelf. U kent haar leeftijd niet, noch haar bezigheden. U weet niet eens te zeggen of ze studeerde. Waar in Kabul ze zou wonen, weet u ook al niet met zekerheid te zeggen (CGVS 29.07.2020, p.8). U kan evenmin beantwoorden waar uw broer haar zou ontmoet hebben. Of ze elkaar al in het echt zagen vooraleer ze er zagezegd onder hun twee vandoor gingen, kan u ook al niet zeggen (CGVS 29.07.2020, p.8 & 9). Dit alles verbaast. De details die u kent over hun zagezegde verdwijning zijn ook al pover. Hoewel u aanvankelijk stelt van wel, geeft u verder in het persoonlijk onderhoud toe dat u eigenlijk niet weet of uw broer haar thuis zou zijn gaan ophalen of niet (CGVS 29.07.2020, p.9, 11 & 12). U verklaart verder dat de vader van het meisje boos was omdat ze reeds verloofd was, doch heeft u opvallend genoeg geen enkel idee met wie ze dan wel verloofd zou zijn geweest (CGVS 29.07.2020, p.9). Dit kan opnieuw bezwaarlijk als een detail doorgaan. Uw broer zou dan zagezegd met het meisje vermoord zijn geweest, doch heeft u er ook het raden naar waar ze naartoe zouden gevlucht zijn of waar de lichamen gevonden zijn (CGVS 29.07.2020, p.9). Uw gebrekkige kennis ondermijnt op ernstige wijze het geloof in uw relaas.

Nog andere zaken wijzen erop dat uw nieuwe relaas eerder ongeloofwaardig is. U verklaart dat de mannen van deze H. M. (...) op zoek waren naar zijn dochter en uw broer R. (...). Ze zijn daarvoor bij u thuis geweest vooraleer ze hen vermoord hebben, zo gaat u verder (CGVS 29.07.2020, p.7 & 8). U kan opvallend genoeg niet met zekerheid zeggen of ze dan wel twee of drie keer langskwamen (CGVS 29.07.2020, p.7 & 8). Even opvallend is de vaststelling dat u ook niet kan zeggen met hoeveel personen ze gekomen zijn (CGVS, 29.07.2020, p.12). U legt de reden voor deze gebrekkige kennis bij het feit dat ze aan de deur stonden, maar nooit in het huis binnenkwamen omdat uw moeder hen aan de andere kant van de deur telkens had gezegd dat er momenteel geen mannen aanwezig waren (CGVS 29.07.2020, p.12). Dit slaat werkelijk nergens op. U stelt deze personen voor als moordlustig en agressief. Men moge verwachten dat ze zich dan niet zomaar laten afwijzen en op zijn minst de woning betreden om te controleren of er daadwerkelijk geen mannen aanwezig waren. Het is verder zeer bedenkelijk dat u verklaart dat ze u zouden zoeken, maar dat ze sinds de beweerde moord op R. (...), volgens u anderhalve maand voor uw vertrek uit Afghanistan, niet meer naar uw huis kwamen (CGVS 29.07.2020, p.7 & 8). Het lijkt eerder logisch dat ze hier nog verder zoeken naar u, indien waarachtig. Dat de rest van uw familie, namelijk uw moeder en haar dochters, momenteel nog in dit huis zouden wonen verbaast bovendien wederom. Hetzelfde gaat op voor uw vader. U verklaart dat hij op bijna dagelijkse basis, anderhalve maand lang, telefonische bedreigingen ontving van H. M. (...) (CGVS 29.07.2020, p.6). Hoewel H. M. (...) zou geweten hebben waar hij en uw familie woonden, bleef uw vader echter wel in dit huis wonen (CGVS 29.07.2020, p.10). Men moge nochtans verwachten dat iemand in dergelijke situatie zijn eigen leven in veiligheid brengt. Ook uw gedrag strookt niet bepaald met dat van iemand die in dergelijke beangstigende situatie zou zitten. U verklaart dat u bleef werken in de winkel van uw schoonbroer, hoewel deze H. M. (...) wel degelijk zou geweten hebben waar u werkte. U stelt dat dit kon omdat deze buurt veiliger was (CGVS 29.07.2020, p.11). U stelt nochtans uw beweerde belagers voor als rijke en machtige personen, waardoor men kan verwachten dat u nergens in Kabul veilig zou zijn. Dat u hier nog meer dan anderhalve maand na de beweerde dood van R. (...) zou zijn blijven werken, ondermijnt andermaal het geloof in uw nieuwe relaas.

Tot slot dient te worden gewezen op de vaststelling dat u eerder nooit van het bestaan van uw broers R. (...) en P. (...) melding maakte, de broers die zagezegd vermoord zijn. Bij aankomst in België verklaarde u twee broers te hebben, K. (...) en J. (...) (verklaring DVZ 19.02.2010, vraag 30). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS herhaalde u alleen K. (...) en J. (...) als broers te hebben (CGVS 05.11.2010, p.5). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS, in het kader van de intrekking van uw statuut, wijzigde u uw verklaringen en zei u maar één broer te hebben, genaamd J. (...). K. (...) zou in werkelijkheid uw neef zijn geweest (CGVS 09.01.2017, p.4). Dat u nooit eerder melding maakte van R. (...), de persoon die de kern van uw huidig relaas uitmaakt, noch van een broer genaamd P. (...), ondergraaft op definitieve wijze de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen. U verklaart dat u in het verleden jong was en dat mensen u zeiden te liegen over tal van zaken (CGVS 29.07.2020, p.4 & 5). Naast het feit dat het onduidelijk is waarom u juist hierover zou moeten liegen, maakte u drie jaar geleden, op vierentwintigjarige leeftijd, ook geen enkele melding van deze twee broers. Dit is dus bezwaarlijk een afdoende verklaring.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u ingeroepen asielmotief.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Er dient te worden opgemerkt dat de aangiftes bij de politie uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan - Corruptie en valse documenten" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nageemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus 'Afghanistan: Security situation in Kabul City' van 8 april 2020, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20200408.pdf) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van

doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers (261 doden en 1.302 gewonden) ingevolge voornamelijk zelfmoord- en complexe aanslagen en gerichte moorden. Dit is een daling met 16% t.o.v. het jaar 2018 en wijst op een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers als gevolg van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. In de stad Kabul is er in het laatste kwartaal van 2019 een daling van het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder in de eerste maanden van 2020.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. De aanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. In vergelijking met voorgaande jaren betreft een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings', met minder burgerslachtoffers als gevolg. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Wat ISKP betreft, moet worden vastgesteld dat haar capaciteit om aanslagen te plegen in de stad in 2019 als gevolg van de inspanningen van de veiligheidsdiensten verminderd is, waardoor er een afname was van aan IS gerelateerde incidenten en hieruit resulterende burgerslachtoffers. Daarnaast is er toename van crimineel geweld in de stad (o.a. diefstal en ontvoering).

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, is er sinds het laatste kwartaal van 2019 opnieuw een significante daling in het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder begin 2020. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in

bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Kabul vestigt. Al in de beslissing van 14 februari 2017 kwam het CGVS tot de vaststelling dat u er over een volwaardig en redelijk vestigingsalternatief kan beschikken. In haar arrest van 19 februari 2018 was ook de RvV deze mening toegedaan. De motivering van uw deze beslissing kan hier worden hernomen en luidt als volgt:

“U bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsklachten. U bent zowel het Pashtou als het Dari machtig. Hoewel u beweert nooit naar school te zijn gegaan, zegt u niet ongeletterd te zijn. Er mag worden verondersteld dat u in België ook kennis en vaardigheden heeft verworven. Verder kan worden gewezen op uw werkervaring. U verklaart dat u hier tot recent als zelfstandige heeft gewerkt en uitbater van een nachtwinkel bent geweest (CGVS, p.6). Voorts kan worden vermoed dat u vertrouwd bent met de stad Kabul dan u wenst toe te geven. Hoewel het CGVS u op 28 december 2010 de subsidiaire bescherming toekende, werd er in de beslissing ook opgemerkt dat er aan uw recente verblijf in Logar niet het minste geloof kon worden gehecht. Er kon dan ook worden vermoed dat u al geruime tijd elders verbleef. Dat u mogelijks in Kabul was, kan uit uw huidige verklaringen worden afgeleid. U zegt dat uw broer J. (...) en uw zus Z. (...) sinds zes of zeven jaar in Kabul wonen. U verklaart ook dat uw zus daar gehuwd is met een persoon die, zoals uit uw verklaringen dient te worden afgeleid, uit een zeer welgestelde familie afkomstig is. Gevraagd hoe het mogelijk is dat een dochter uit een zogezegd arm gezin als het uwe (rondtrekkend met tenten en vee) werd uitgehuwelijkt aan de zoon van een familie die op grote schaal goederen uit China importeert, eigenaar is van winkels en magazijnen en “veel” werknemers in dienst heeft, antwoordt u louter dat deze “weelde” de beslissing van god was (CGVS, p.5). Echter, het vermoeden dat u eerder niet eerlijk bent geweest over uw werkelijke herkomst en achtergrond, wordt hierdoor alleen maar sterker. Alleszins blijkt u over een familiaal netwerk te beschikken in Kabul. U zegt dat u zeven maanden bij uw zus en haar schoonfamilie verbleef. Hoewel u al na vijftientig dagen zou hebben willen terugkeren (CGVS, p.2), kon men u telkens overtuigen om nog wat langer te blijven. Dat u zeer welkom bent bij deze familie, hoeft dan ook niet te worden betwijfeld. Bovendien is uw netwerk wellicht nog veel uitgebreider dan dat. Zo legde u bedrieglijke verklaringen af over de dood van uw vader die door de Taliban in Logar zou zijn vermoord. Gevraagd wanneer uw moeder overleed, kan u dat niet meer zeggen (CGVS, p.3). De tweede broer en de tweede zus die u eerder nog vermeldde, zouden volgens uw huidige verklaring plots een neef en een nicht betreffen (CGVS, p.4), wat niet geloofwaardig is. Gezien uw verklaringen omtrent deze personen allesbehalve overtuigen, kan niet worden uitgesloten dat ook zij in Kabul zijn. Wat betreft uw verklaring als zou u hier binnen afzienbare tijd een vast arbeidscontract kunnen krijgen, dient te worden opgemerkt dat iemand in uw positie ook werk in Kabul moet kunnen vinden. U stelt dat uw schoonfamilie eigenaar is van ‘A. M. (...)’ dat goederen uit China importeert. Hun stocks in Kabul worden over alle provincies van Afghanistan verdeeld. In Kabul en Herat zou de familie ook eigenaar zijn van een aantal winkels. U zegt deze locaties te hebben bezocht tijdens uw recente verblijf in Kabul (CGVS, p.6). Gevraagd waarom u niet in dit plaatje zou passen en niet voor A. M. (...) zou kunnen werken, antwoordt u louter dat u liever niet voor uw schoonbroer werkt daar u blijkbaar niet met eventuele kritiek van een familielid zou kunnen omgaan (CGVS, p.6). Dergelijke uitleg overtuigt opnieuw niet.

De aanwezigheid van uw familie in Kabul, het feit dat uw schoonfamilie die u gedurende zeven maanden ontving vermogend is, uw eigen vertrouwdheid met de stad en de vaststelling dat u al over een ruime werkervaring beschikt, tonen aan dat u in Kabul over een volwaardig vestigingsalternatief beschikt.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.”

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u na deze beslissing van de asielinstanties, opnieuw naar Afghanistan reisde en daar een jaar en twee maanden verbleef. U verbleef er grotendeels in Kabul, waar u woonde en er werkte bij uw schoonbroer (CGVS 29.07.2020, p.4-6). Hiermee lijkt u het oordeel van de asielinstanties te bevestigen, namelijk dat de stad Kabul voor u een redelijk intern vluchtalternatief is. U heeft er familie, kan er wonen en werken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Na een weergave van de motieven van de bestreden beslissing en van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, voert verzoeker een theoretisch betoog over de vereiste van een “gegronde vrees voor vervolging” en over de toekenning van de status van subsidiaire bescherming. Hij theoretiseert verder over de omkering van de bewijslast volgens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, de begrippen “zwaarwegende gronden” en “reëel risico” uit artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de voorwaarden om een asielaanvraag geloofwaardig te bevinden, de oorzaak van de vervolging en de bewijslast in asielzaken.

Daarna betoogt verzoeker als volgt:

“In onderhavig geval vreest verzoeker dat hij hetzelfde lot zal ondergaan als zijn familieleden, met name zal worden vermoord. Deze asielaanvraag dient bovendien separaat te worden geanalyseerd van de vorige asielaanvragen die niet langer actueel zijn nu de problematiek geheel anders ligt. Enkel de

verklaringen in het kader van de laatste asielaanvraag kunnen dan ook in overweging worden genomen en daarop moet de geloofwaardigheidstoets worden toegepast, niet op verklaringen van het verleden. De argumenten van het CGVS met betrekking tot vorige asielaanvragen moeten dan ook worden geweerd, nu de huidige asielaanvraag een geheel nieuwe element betreft en een volstrekt nieuwe relaas. Het zelfde geldt voor reisroutes die geen deel uitmaken van de eigenlijke vrees. Het zelfde geldt evenzeer voor de samenstelling van zijn gezin zoals die in die aanvragen werden voorgesteld, enkel de actuele verklaringen gedaan door verzoeker zijn van tel.

Verzoeker hekelt dat de geloofwaardigheid van het relaas in eerste instantie wordt afgerekend op punten die los staan van de mogelijke vervolging. Zo kan er verzoeker niet worden verweten dat hij het amoureuze aspect van de relatie van zijn overleden broer niet kende of over bepaalde aspecten van het overlijden en de verdwijning onwetend zou zijn. Het is immers vaststaand dat zijn broer en diens laatste geliefde werden vermoord. In dat verband is de onwetendheid over de identiteit van de persoon met wie de geliefde van zijn broer verloofd zou zijn geweest evenmin relevant. De omstandigheid dat verzoeker of diens vader niet onmiddellijk zouden zijn ondergedoken doen evenmin afbreuk aan de feiten die zich hebben afgespeeld. Verzoeker heeft het immers op een lopen gezet wanneer het geheel duidelijk werd dat de vader van de laatste geliefde van de broer van verzoeker daadwerkelijk de gehele familie van verzoeker wou vermoorden. Het CGVS kan ook niet zonder meer de documenten die verzoeker neerlegt zomaar categoriseren onder de noemer vervalst. Er bestaat immers geen enkel element dat zou aantonen dat deze documenten vals zouden zijn. Een loutere verwijzing naar de omstandigheid dat er in Afghanistan corruptie heerste en valse documenten kunnen worden opgesteld volstaat in dat verband niet. Het CGVS weerlegt niet op welke manier of uit welk element van de documenten zouden mogen blijken. Het CGVS miskent met andere woorden de bewijskracht van de documenten van verzoeker.

Zelfs al is er geen absolute zekerheid dat verzoeker zou worden vervolgd - quod non -, op zijn minst blijkt uit de informatie die verzoeker aangeeft dat er een redelijke kans bestaat dat hij zal worden vervolgd en moet op zijn minst worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn.

Het CGVS had alle beschikbare middelen kunnen aanwenden om andere nodige bewijzen te verzamelen, uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS die inspanning niet heeft geleverd ;

Voor zover er zou van kunnen worden uitgegaan – quod non – dat verzoeker geen afdoende bewijselementen kon voorleggen dient verzoeker zijn asielaanvraag als geloofwaardig te worden bevonden, aangezien :

- hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven ;
- alle relevante elementen waarover hij beschikt zijn voorgelegd ;
- de verklaringen van verzoeker zijn aannemelijk en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
- verzoeker heeft zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk ingediend (verzoeker deed dit onmiddellijk bij zijn aankomst in België);
- onder meer gelet op de hierboven staande objectieve informatie kan verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig worden beschouwd.

Uit het voorgaande blijkt dat de vaststellingen door het CGVS niet van die aard zijn dat het CGVS de geloofwaardigheid van verzoeker in vraag kon stellen en overtuigt verzoeker dus wel degelijk dat hij de taliban dient te vrezen. Hij toont bijgevolg aan dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, en/of een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.”

Voorts laat verzoeker gelden dat uit het rapport van de Deense Immigratiedienst over Afghanistan blijkt dat de huur in Kaboel enorm hoog is zodat sommige mensen er in tenten leven aangezien ze geen huis kunnen betalen en de overheid hen geen voorzieningen aanbiedt (p. 12), dat ten gevolge van een presidentieel decreet van 2005 alle terugkeerders moeten terugkeren naar hun plaats van origine, hun thuisbasis (p. 12), dat het hoofdprobleem voor tewerkstelling in Kaboel mensen uit de provincies en mensen die terugkeren uit het buitenland betreft (p. 13), dat de werkgelegenheidsgraad in Afghanistan bijzonder laag is en het voor nieuwkomers moeilijk is om een leven op te bouwen in Afghanistan (p. 13) en dat een belangrijk deel van de economie in Kaboel gebaseerd is op de internationale aanwezigheid, wat dramatisch zal zijn voor de werkgelegenheidssituatie in Afghanistan wanneer de internationale troepen zich uit Afghanistan zullen onttrekken (p. 15).

Vervolgens citeert verzoeker uit een reisadvies van de Belgische overheid, uit de "Guidelines" van UNHCR over terugkeerders en uit het rapport "Afghanistan: Compilation of Country of Origin Information (COI) Relevant for Assessing the Availability of an Internal Flight, Relocation or Protection Alternative (IFA/IRA/IPA) to Kabul" van UNHCR van december 2019. Verzoeker besluit hieruit als volgt:

"Uit het bovenstaande volgt dat verzoeker bij terugkeer naar Kaboel in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert in een toestand al terechtkomen die een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Bijgevolg is de bestreden beslissing niet van die aard dat de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet deugdzzaam.

Het CGVS hield met de hierboven aangehaalde elementen geen rekening en onderzocht deze niet, noch paste ze toe op verzoeker. De door het CGVS aangehaalde elementen kunnen deze situatie en analyse niet weerleggen.

Aldus bij gebreke van een aanvaardbare kans op een noodzakelijk levensonderhoud in Kaboel, kan deze plaats alternatief zijn en kan er van verzoeker redelijkerwijze niet worden verwacht dat hij zich aldaar zou vestigen.

Uit het voorgaande blijkt dat het CGVS dus tenminste onvoldoende onderzoek gevoerd naar de concrete mogelijkheid voor verzoeker om zich te hervestigen in Afghanistan."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en van het verbod van willekeur, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen uit de Vreemdelingenwet en dit beginsel geschonden acht.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°,

2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Te dezen verklaart verzoeker dat hij na de intrekking van de hem naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming toegekende subsidiaire beschermingsstatus is teruggekeerd naar Afghanistan. Daar zou zijn broer verliefd zijn geworden op een meisje dat reeds verloofd was en met haar van huis zijn weggelopen, wat de vader van dat meisje zo woedend maakte dat hij ermee dreigde verzoekers broer te vermoorden. Hij zou twee of drie keer mannen naar verzoekers huis gestuurd hebben, die evenwel telkens vertrokken omdat er geen mannen thuis waren. Een week na hun vertrek zouden verzoekers broer en het meisje vermoord zijn. Hierop zou verzoekers vader een klacht hebben ingediend bij de politie, waarna hij bijna dagelijks, gedurende ongeveer anderhalve maand, telefonisch bedreigd werd, en ten slotte samen met verzoekers andere broer vermoord werd. Dit zou verzoeker dan weer hebben aangezet om een klacht in te dienen bij de politie. Na het indienen van deze klacht zou verzoeker ook dreig telefoons zijn beginnen krijgen. Een week na de moord op zijn vader en zijn broer, zou verzoeker Afghanistan verlaten hebben.

Verzoeker haalt bij zijn huidig (volgend) verzoek om internationale bescherming zijn vrees om te worden vermoord door dezelfde mensen die zijn vader en zijn twee broers vermoord hebben aan als nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

De Raad is evenwel, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, nu er aan het door hem ingeroepen nieuwe asielmotief geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure geen voldoende bewijskrachtige stukken heeft voorgelegd die zijn nieuwe asielaanvraag kunnen staven. De door verzoeker voorgelegde politieaangiftes bevatten louter de verklaringen van verzoeker over de door hem aangevoerde feiten, doch deze worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat verzoeker bij de politie een aangifte heeft gedaan van bepaalde feiten kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die in deze aangifte worden vermeld. Bovendien wijst de commissaris-generaal er nog terecht op dat uit de COI Focus “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 21 november 2017 (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map met ‘landeninformatie’) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst, dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt en dat dit geldt voor zowel documenten die van de overheid uitgaan als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat, zodat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is. Bovendien betreft het hier slechts fotokopieën en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën maar een relatieve bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. X). De Raad merkt in dit verband nog op dat uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de commissaris-generaal – en bijgevolg ook de Raad – aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mag weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. X). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. X; RvS 7 oktober 2003, nr. X; RvS 18 juni 2003, nr. X).

Aangezien verzoeker geen sluitend bewijs voorlegt van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten die ertoe hebben geleid dat hij Afghanistan een tweede keer heeft verlaten, moet worden nagegaan of zijn verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde stukken, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Wat dit betreft wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing op goede gronden op dat verzoeker thans toegeeft dat hij tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming gelogen heeft

over zijn asielaanvraag en dat dit op ernstige wijze verzoekers algemene geloofwaardigheid ondermijnt, en dat verzoeker ook over zijn reisweg niet de waarheid blijkt te vertellen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Tijdens uw tweede en huidige verzoek geeft u toe dat u tijdens uw eerste verzoek gelogen heeft over uw asielaanvraag (CGVS 29.07.2020, p.2 & 3). In werkelijkheid kende u géén problemen met de Taliban en werd uw vader ook niet door hen neergeschoten. Dat u doelbewust de Belgische asielinstanties heeft trachten misleiden, ondermijnt op ernstige wijze uw algemene geloofwaardigheid. Dat u er in het verleden niet voor terugdeinsde om met een frauduleus asielaanvraag op de proppen te komen, maakt bovendien dat ook getwijfeld wordt aan het nieuwe asielaanvraag dat u plots naar voren schuift. U blijkt bovendien ook over andere zaken niet de werkelijkheid te vertellen. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u op 25 mei 2019 vanuit Frankrijk terug naar Afghanistan reisde, waar u bij uw familie in Kabul ging wonen (CGVS 29.07.2020, p.3 & 4). Dit is niet wat u tegen de Federale politie verklaarde bij aankomst op Zaventem. U verklaarde er dat u vanuit Amsterdam vertrok en verder doorreisde naar uw familie die in Pakistan woonde (verslag grensinspectie, vraag 7). Andermaal blijken uw verklaringen weinig betrouwbaar te zijn."

Verzoeker betwist deze leugens niet, doch voert aan dat enkel zijn verklaringen in het kader van de laatste asielaanvraag in overweging kunnen worden genomen en dat de argumenten inzake zijn vorige verzoeken om internationale bescherming geweerd moeten worden, nu de huidige asielaanvraag een geheel nieuw element betreft en een volstrekt nieuw asielaanvraag. Hij meent dat hetzelfde geldt wat betreft zijn verklaringen over zijn reisroutes, die geen deel uitmaken van de eigenlijke vrees. Verzoeker haalt evenwel geen enkele bepaling aan – en de Raad is geen bepaling gekend – op grond waarvan de commissaris-generaal geen rekening zou mogen houden met eerdere, tijdens een vorig verzoek om internationale bescherming, afgelegde verklaringen of met tegenstrijdige verklaringen over verzoekers reisweg. Het komt wel degelijk aan de commissaris-generaal toe om rekening te houden met alle elementen in het administratief dossier, dus ook met het leugenachtig karakter van verzoekers verklaringen afgelegd tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Dat verzoeker tijdens dit verzoek om internationale bescherming leugenachtige verklaringen aflegde, doet wel degelijk afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid. Dat verzoeker ook tijdens huidige (volgend) verzoek tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn terugweg naar Afghanistan, ondermijnt zijn algehele geloofwaardigheid nog meer. Bovendien dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de niet-ontvankelijkheid van huidige (volgend) verzoek. Zo oordeelt de commissaris-generaal dat er naast de voorgaande vaststellingen tal van zaken zijn die lijken te bevestigen dat verzoeker *"opnieuw met ongelooftwaardige problemen voor de pinnen komt"*.

Op grond van de volgende overwegingen wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat verzoekers gebrekkige kennis over het meisje waarmee zijn broer een relatie had en over de relatie van zijn broer met dit meisje en hun vlucht zijn asielaanvraag verder ondermijnt:

"U weet vooreerst weinig over haar zelf. U kent haar leeftijd niet, noch haar bezigheden. U weet niet eens te zeggen of ze studeerde. Waar in Kabul ze zou wonen, weet u ook al niet met zekerheid te zeggen (CGVS 29.07.2020, p.8). U kan evenmin beantwoorden waar uw broer haar zou ontmoet hebben. Of ze elkaar al in het echt zagen vooraleer ze er zagezegd onder hun twee vandoor gingen, kan u ook al niet zeggen (CGVS 29.07.2020, p.8 & 9). Dit alles verbaast. De details die u kent over hun zagezegde verdwijning zijn ook al pover. Hoewel u aanvankelijk stelt van wel, geeft u verder in het persoonlijk onderhoud toe dat u eigenlijk niet weet of uw broer haar thuis zou zijn gaan ophalen of niet (CGVS 29.07.2020, p.9, 11 & 12). U verklaart verder dat de vader van het meisje boos was omdat ze reeds verloofd was, doch heeft u opvallend genoeg geen enkel idee met wie ze dan wel verloofd zou zijn geweest (CGVS 29.07.2020, p.9). Dit kan opnieuw bezwaarlijk als een detail doorgaan. Uw broer zou dan zagezegd met het meisje vermoord zijn geweest, doch heeft u er ook het raden naar waar ze naartoe zouden gevlucht zijn of waar de lichamen gevonden zijn (CGVS 29.07.2020, p.9). Uw gebrekkige kennis ondermijnt op ernstige wijze het geloof in uw asielaanvraag."

Verzoeker meent dat hem niet kan worden verweten *"dat hij het amoureuze aspect van de relatie van zijn overleden broer niet kende of over bepaalde aspecten van het overlijden en de verdwijning onwetend zou zijn"*, nu het vast staat dat zijn broer en diens laatste geliefde werden vermoord en zijn onwetendheid over de identiteit van de persoon met wie de geliefde van zijn broer verloofd zou zijn geweest in het licht hiervan irrelevant is. Vooreerst stelt de Raad vast dat hiervoor reeds is gebleken dat verzoeker geen sluitende bewijsstukken bijbrengt van de moord op zijn broer en het meisje op wie zijn broer verliefd was, zodat dit geenszins als een vaststaand gegeven kan worden beschouwd. Het komt

dan ook verzoeker toe om voldoende consistente, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen af te leggen om zijn relaas aan te tonen. Dat verzoeker nauwelijks iets weet te vertellen over de relatie van zijn broer met een reeds verloofd meisje, over dat meisje zelf en over de dood van dit meisje en zijn broer, de reden waarom volgens zijn verklaringen zijn vader en zijn andere broer vermoord zijn en waarom hij zelf vreest ook vermoord te worden, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Daarnaast wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog terecht op de volgende vaststellingen die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers nieuwe vluchtrelaas:

“U verklaart dat de mannen van deze H. M. (...) op zoek waren naar zijn dochter en uw broer R. (...). Ze zijn daarvoor bij u thuis geweest vooraleer ze hen vermoord hebben, zo gaat u verder (CGVS 29.07.2020, p.7 & 8). U kan opvallend genoeg niet met zekerheid zeggen of ze dan wel twee of drie keer langskwamen (CGVS 29.07.2020, p7 & 8). Even opvallend is de vaststelling dat u ook niet kan zeggen met hoeveel personen ze gekomen zijn (CGVS, 29.07.2020, p.12). U legt de reden voor deze gebrekkige kennis bij het feit dat ze aan de deur stonden, maar nooit in het huis binnenkwamen omdat uw moeder hen aan de andere kant van de deur telkens had gezegd dat er momenteel geen mannen aanwezig waren (CGVS 29.07.2020, p.12). Dit slaat werkelijk nergens op. U stelt deze personen voor als moordlustig en agressief. Men moge verwachten dat ze zich dan niet zomaar laten afwijzen en op zijn minst de woning betreden om te controleren of er daadwerkelijk geen mannen aanwezig waren. Het is verder zeer bedenkelijk dat u verklaart dat ze u zouden zoeken, maar dat ze sinds de beweerde moord op R. (...), volgens u anderhalve maand voor uw vertrek uit Afghanistan, niet meer naar uw huis kwamen (CGVS 29.07.2020, p.7 & 8). Het lijkt eerder logisch dat ze hier nog verder zoeken naar u, indien waarachtig. Dat de rest van uw familie, namelijk uw moeder en haar dochters, momenteel nog in dit huis zouden wonen verbaast bovendien wederom. Hetzelfde gaat op voor uw vader. U verklaart dat hij op bijna dagelijkse basis, anderhalve maand lang, telefonische bedreigingen ontving van H. M. (...) (CGVS 29.07.2020, p.6). Hoewel H. M. (...) zou geweten hebben waar hij en uw familie woonden, bleef uw vader echter wel in dit huis wonen (CGVS 29.07.2020, p.10). Men moge nochtans verwachten dat iemand in dergelijke situatie zijn eigen leven in veiligheid brengt. Ook uw gedrag strookt niet bepaald met dat van iemand die in dergelijke beangstigende situatie zou zitten. U verklaart dat u bleef werken in de winkel van uw schoonbroer, hoewel deze H. M. (...) wel degelijk zou geweten hebben waar u werkte. U stelt dat dit kon omdat deze buurt veiliger was (CGVS 29.07.2020, p.11). U stelt nochtans uw beweerde belagers voor als rijke en machtige personen, waardoor men kan verwachten dat u nergens in Kabul veilig zou zijn. Dat u hier nog meer dan anderhalve maand na de beweerde dood van R. (...) zou zijn blijven werken, ondermijnt andermaal het geloof in uw nieuwe relaas.”

De meeste van deze pertinente vaststellingen worden door verzoeker volledig ongemoeid gelaten. Verzoeker voert enkel aan dat de omstandigheid dat hij of zijn vader niet onmiddellijk zouden zijn ondergedoken geen afbreuk doet “aan de feiten die zich hebben afgespeeld”. Hij licht toe dat hij het op een lopen heeft gezet wanneer het geheel duidelijk werd dat de vader van de laatste geliefde van zijn broer daadwerkelijk zijn gehele familie wou vermoorden. Hiermee kan hij evenwel niet overtuigen. Vooreerst wordt er nogmaals op gewezen dat verzoeker “de feiten die zich hebben afgespeeld” niet met voldoende bewijskrachtige stukken heeft aangetoond, zodat hij dit moet aannemelijk maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen. In dit opzicht is het weinig aannemelijk dat noch hij, noch zijn vader gezien de beweerde dreigementen (telefonisch en via de mannen die naar hun huis werden gestuurd) en de moord op zijn broer en het meisje iets hebben ondernomen om zichzelf in veiligheid te brengen. Dat verzoeker dit pas zou hebben gedaan “wanneer het geheel duidelijk werd dat de vader van de laatste geliefde van de broer van verzoeker daadwerkelijk de gehele familie van verzoeker wou vermoorden”, blijkt ook niet uit zijn verklaringen, nu hij het eerst nog nodig achtte hiervan aangifte te doen bij de politie alvorens zijn land en regio te ontvluchten. Aldus slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Ten slotte wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog terecht op het volgende:

“Tot slot dient te worden gewezen op de vaststelling dat u eerder nooit van het bestaan van uw broers R. (...) en P. (...) melding maakte, de broers die zagezegd vermoord zijn. Bij aankomst in België verklaarde u twee broers te hebben, K. (...) en J. (...) (verklaring DVZ 19.02.2010, vraag 30). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS herhaalde u alleen K. (...) en J. (...) als broers te hebben (CGVS 05.11.2010, p.5). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS, in het kader van de intrekking van uw statuut, wijzigde u uw verklaringen en zei u maar één broer te hebben, genaamd J. (...). K. (...) zou in werkelijkheid uw neef zijn geweest (CGVS 09.01.2017, p.4). Dat u nooit eerder melding maakte van R. (...), de persoon die de kern van uw huidig relaas uitmaakt, noch van een broer

genaamd P. (...), ondergraaft op definitieve wijze de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen. U verklaart dat u in het verleden jong was en dat mensen u zeiden te liegen over tal van zaken (CGVS 29.07.2020, p.4 & 5). Naast het feit dat het onduidelijk is waarom u juist hierover zou moeten liegen, maakte u drie jaar geleden, op vierentwintigjarige leeftijd, ook geen enkele melding van deze twee broers. Dit is dus bezwaarlijk een afdoende verklaring."

Verzoeker onderneemt geen ernstige poging om deze pertinente motieven te weerleggen of te ontkrachten. Hij stelt louter dat deze argumenten moeten worden geweerd en dat enkel zijn verklaringen in het kader van zijn huidige verzoek om internationale bescherming in overweging kunnen worden genomen om de geloofwaardigheid ervan te beoordelen. De Raad wijst er nogmaals op dat verzoeker geen enkele bepaling aanhaalt op grond waarvan de commissaris-generaal geen rekening zou mogen houden met eerdere, tijdens een vorig verzoek om internationale bescherming, afgelegde verklaringen. Verzoeker doet dan ook geen afbreuk aan de voorgaande pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, en die zijn algemene geloofwaardigheid, evenals de geloofwaardigheid van zijn nieuwe vluchtrelaas verder onderuit halen.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, §§ 1, 4 en 5, van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Voorts slaagt verzoeker er ook niet in de volgende motieven van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire bescherming te weerleggen of te ontkrachten:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus 'Afghanistan: Security situation in Kabul City' van 8 april 2020, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20200408.pdf) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van

doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers (261 doden en 1.302 gewonden) ingevolge voornamelijk zelfmoord- en complexe aanslagen en gerichte moorden. Dit is een daling met 16% t.o.v. het jaar 2018 en wijst op een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers als gevolg van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. In de stad Kabul is er in het laatste kwartaal van 2019 een daling van het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder in de eerste maanden van 2020.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. De aanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. In vergelijking met voorgaande jaren betreft een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings', met minder burgerslachtoffers als gevolg. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Wat ISKP betreft, moet worden vastgesteld dat haar capaciteit om aanslagen te plegen in de stad in 2019 als gevolg van de inspanningen van de veiligheidsdiensten verminderd is, waardoor er een afname was van aan IS gerelateerde incidenten en hieruit resulterende burgerslachtoffers. Daarnaast is er toename van crimineel geweld in de stad (o.a. diefstal en ontvoering).

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, is er sinds het laatste kwartaal van 2019 opnieuw een significante daling in het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder begin 2020. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan

besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Kabul vestigt. Al in de beslissing van 14 februari 2017 kwam het CGVS tot de vaststelling dat u er over een volwaardig en redelijk vestigingsalternatief kan beschikken. In haar arrest van 19 februari 2018 was ook de RvV deze mening toegedaan. De motivering van uw deze beslissing kan hier worden hernomen en luidt als volgt:

“U bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsklachten. U bent zowel het Pashtou als het Dari machtig. Hoewel u beweert nooit naar school te zijn gegaan, zegt u niet ongeletterd te zijn. Er mag worden verondersteld dat u in België ook kennis en vaardigheden heeft verworven. Verder kan worden gewezen op uw werkervaring. U verklaart dat u hier tot recent als zelfstandige heeft gewerkt en uitbater van een nachtwinkel bent geweest (CGVS, p.6). Voorts kan worden vermoed dat u vertrouwd bent met de stad Kabul dan u wenst toe te geven. Hoewel het CGVS u op 28 december 2010 de subsidiaire bescherming toekende, werd er in de beslissing ook opgemerkt dat er aan uw recente verblijf in Logar niet het minste geloof kon worden gehecht. Er kon dan ook worden vermoed dat u al geruime tijd elders verbleef. Dat u mogelijks in Kabul was, kan uit uw huidige verklaringen worden afgeleid. U zegt dat uw broer J. (...) en uw zus Z. (...) sinds zes of zeven jaar in Kabul wonen. U verklaart ook dat uw zus daar gehuwd is met een persoon die, zoals uit uw verklaringen dient te worden afgeleid, uit een zeer welgestelde familie afkomstig is. Gevraagd hoe het mogelijk is dat een dochter uit een zogezegd arm gezin als het uwe (rondtrekkend met tenten en vee) werd uitgehuwelijkt aan de zoon van een familie die op grote schaal goederen uit China importeert, eigenaar is van winkels en magazijnen en “veel” werknemers in dienst heeft, antwoordt u louter dat deze “weelde” de beslissing van god was (CGVS, p.5). Echter, het vermoeden dat u eerder niet eerlijk bent geweest over uw werkelijke herkomst en achtergrond, wordt hierdoor alleen maar sterker. Alleszins blijkt u over een familiaal netwerk te beschikken in Kabul. U zegt dat u zeven maanden bij uw zus en haar schoonfamilie verbleef. Hoewel u al na vijftientig dagen zou hebben willen terugkeren (CGVS, p.2), kon men u telkens overtuigen om nog wat langer te blijven. Dat u zeer welkom bent bij deze familie, hoeft dan ook niet te worden betwijfeld. Bovendien is uw netwerk wellicht nog veel uitgebreider dan dat. Zo legde u bedrieglijke verklaringen af over de dood van uw vader die door de Taliban in Logar zou zijn vermoord. Gevraagd wanneer uw moeder overleed, kan u dat niet meer zeggen (CGVS, p.3). De tweede broer en de tweede zus die u eerder nog vermeldde, zouden volgens uw huidige verklaring plots een neef en een nicht betreffen (CGVS, p.4), wat niet geloofwaardig is. Gezien uw verklaringen omtrent deze personen allesbehalve overtuigen, kan niet worden uitgesloten dat ook zij in Kabul zijn. Wat betreft uw verklaring als zou u hier binnen afzienbare tijd een vast arbeidscontract kunnen krijgen, dient te worden opgemerkt dat iemand in uw positie ook werk in Kabul moet kunnen vinden. U stelt dat uw schoonfamilie eigenaar is van ‘A. M. (...)’ dat goederen uit China importeert. Hun stocks in Kabul worden over alle provincies van Afghanistan verdeeld. In Kabul en Herat zou de familie ook eigenaar zijn van een aantal winkels. U zegt deze locaties te hebben bezocht tijdens uw recente verblijf in Kabul (CGVS, p.6). Gevraagd waarom u niet in dit plaatje zou passen en niet voor A. M. (...) zou kunnen werken, antwoordt u louter dat u liever niet voor uw schoonbroer werkt daar u blijkbaar niet met eventuele kritiek van een familielid zou kunnen omgaan (CGVS, p.6). Dergelijke uitleg overtuigt opnieuw niet.

De aanwezigheid van uw familie in Kabul, het feit dat uw schoonfamilie die u gedurende zeven maanden ontving vermogend is, uw eigen vertrouwdheid met de stad en de vaststelling dat u al over een ruime werkervaring beschikt, tonen aan dat u in Kabul over een volwaardig vestigingsalternatief beschikt.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.” Bovendien dient te worden opgemerkt dat u na deze beslissing van de asielinstanties, opnieuw naar Afghanistan reisde en daar een jaar en twee maanden verbleef. U verbleef er grotendeels in Kabul, waar u woonde en er werkte bij uw schoonbroer (CGVS 29.07.2020, p.4-6). Hiermee lijkt u het oordeel van de asielinstanties te bevestigen, namelijk dat de stad Kabul voor u een redelijk intern vluchtalternatief is. U heeft er familie, kan er wonen en werken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

De informatie die verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt, vermag aan deze analyse geen afbreuk te doen.

Verzoeker voert vooreerst aan dat uit een rapport van de Deense Immigratiedienst voor Afghanistan blijkt dat de huur in Kaboel enorm hoog is, dat ten gevolge van een presidentieel decreet van 2005 alle terugkeerders moeten terugkeren naar hun plaats van origine, hun thuisbasis, dat het hoofdprobleem voor tewerkstelling in Kaboel mensen uit de provincies en mensen die terugkeren uit het buitenland betreft, dat de werkgelegenheidsgraad in Afghanistan bijzonder laag is en het voor nieuwkomers moeilijk is om een leven op te bouwen in Afghanistan en dat een belangrijk deel van de economie in Kaboel gebaseerd is op de internationale aanwezigheid, wat dramatisch zal zijn voor de werkgelegenheidssituatie in Afghanistan wanneer de internationale troepen zich uit Afghanistan zullen onttrekken. Deze algemene informatie doet evenwel geen afbreuk aan verzoekers persoonlijke situatie in Kaboel. Uit zijn verklaringen blijkt – en verzoeker betwist niet – dat verzoeker in 2019 naar Afghanistan is teruggekeerd en daar gedurende een jaar en twee maanden grotendeels in Kaboel verbleef, waar hij woonde en werkte bij zijn schoonbroer. Dat er in Kaboel problemen kunnen zijn wat betreft huisvesting en tewerkstelling wordt door de Raad niet betwist. Gelet op het voorgaande kan de Raad evenwel niet in redelijkheid besluiten dat deze algemene problemen voor verzoeker persoonlijk een vestiging in deze stad beletten.

Wat betreft het door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Afghanistan (en Kaboel), kan bovendien worden opgemerkt dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Voorts merkt de Raad op dat de informatie van UNHCR, waaruit verzoeker in zijn verzoekschrift rijkelijk citeert, verwerkt is in de COI Focus "*Afghanistan. Security Situation in Kabul City*" van 8 april 2020, zodat met deze informatie terdege rekening werd gehouden. Door louter uit deze informatie te citeren – zonder deze op zijn persoon toe te passen – en te stellen dat hieruit volgt dat hij bij terugkeer naar Kaboel in een toestand zal terechtkomen die een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt, toont verzoeker niet aan dat op basis van de hierboven aangehaalde analyse uit de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat er voor hem in de stad Kaboel een veilig en redelijk vestigingsalternatief voor handen is.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud (via videoconferentie) kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken aanbrengen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is

gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN